

rancs oly kemény volt, hogy a nyugalmát féltő szív visszaretent teljes vállalásától. „Kerülvén ezért Jáfó kikötőbe — hajóra szállott, mely elvinné őtet — Tarsis felé” ...

A prófétaság ellen tusakodott. Viaskodott az Úrral is. De vele bár vagy ellene: nélküle nem volt többé. S nincs-e vele, aki úgy tusakszik ellene, hogy érzi kemény Kezének szorítását? „A mi hitünk nem olcsó és nyugodt.”

... Bezáróltattál, Uram, engem!
Sarak aljába, sötétségbe tettél,
ragyogó szemed elől elvetettél.
Mindazonáltal szemeim vak odva
nem szűnik nézni te szent templomodra.
Sóvár tekintetem nyilat kilöttem
s a feketeség meghasadt előttem.
Éber figyelmem erős lett a hitben:
akárhogy elrejtőzöl, látlak, Isten!
Rejteztem én is elüled, hiába!
Utánam jöttél tenger viharába.
Engedetlen szolgálodat meggyötörted,
magányom gögös szarvait letörted.
De mennél csúfabb mélybe hull le szolgálád,
annál világosabb előtte orcád.
Most már tudom, hogy nincs mód futni töled
s ki nem akar szenvedni, kétszer szenved.
De te se futhatsz, Isten, énelőlem,
habár e halban sós hús lett belőlem!

UTOLJÁRA

Mikor este a koncertről jöttem hazafelé,
váratlanul megütött egy gázlámpa fénye és a magányosság.
Fáradtan billegtem odább...
Arcomat megfürdette jeges vizével a merev októberi hold;
megdermedt körülöttem a város.
A házak, melyek mindég mosolyogva fogadtak:
most hullott vakolattal vágódtak hanyatt
és buktak a semmibe.
A tér fekete fái ős-levéltelenül lógtak az éjbe,
tar ágait az ürnek eresztve.
Egyedül voltam, akár az utolsó ember
és némán meredtem egy eltűnő fény után,
mely hazavágtatott.

Görgy Gábor